Povești minunate din lumea-ntreagă adunate

MOȘ CRĂCIUN

Poveștile lui

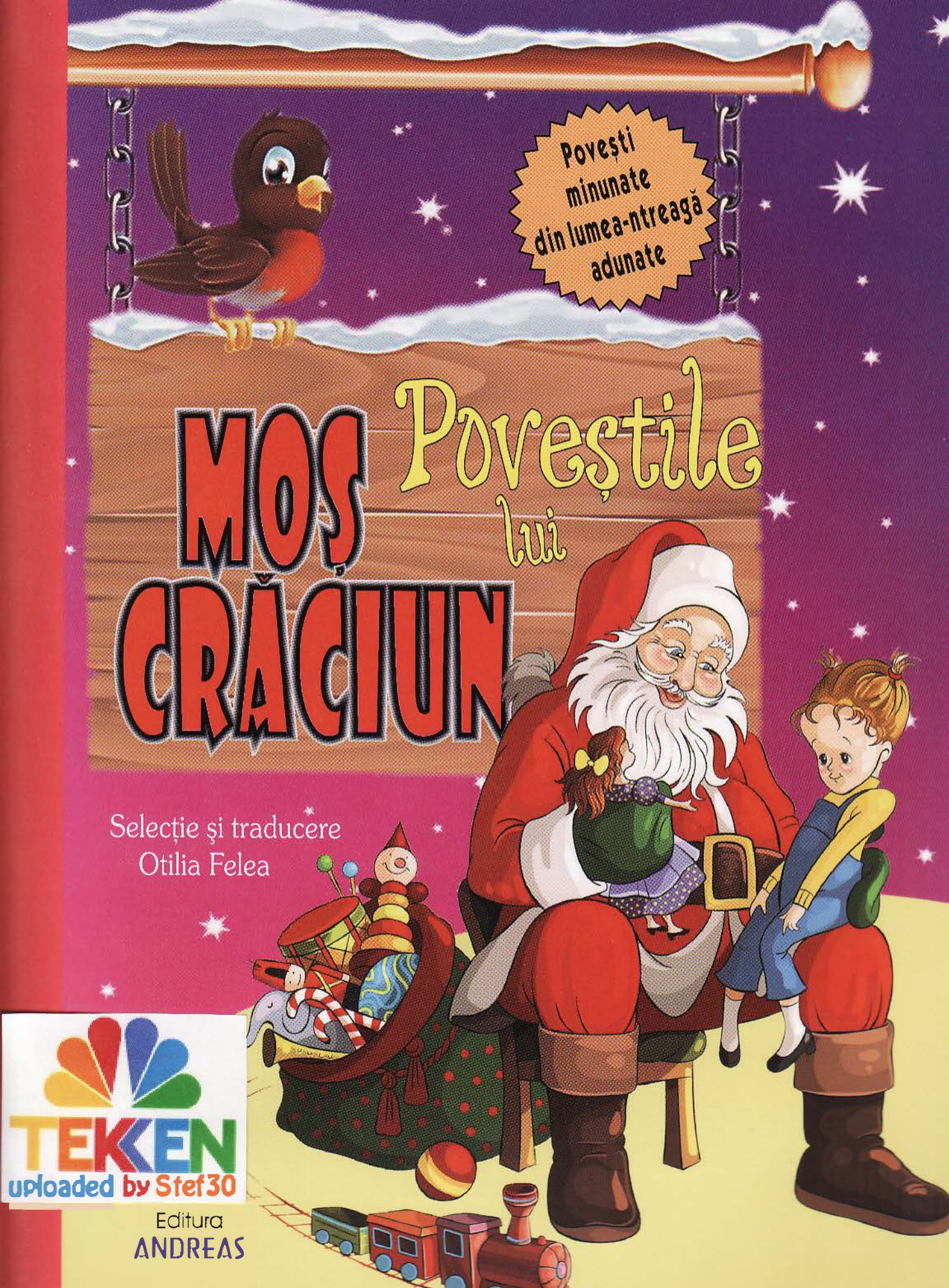

Selecție și traducere
Otilia Felea

TEKEN
uploaded by Stef30

Editura
ANDREAS

POVEȘTILE lui MOȘ CRĂCIUN

Povești minunate din lumea-ntreagă adunate

TEKEN
uploaded by Stef30

Traducere și selecție texte: **Otilia FELEA**

Editura
ANDREAS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FELEA, OTILIA
Poveștile lui Moș Crăciun / Otilia Felea
București: Andreas Print, 2012

ISBN 978-606-8271-21-7

Imagini: **123 RF** (Photoland România)... ș.a.

© 2012 Editura **ANDREAS PRINT**, București
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română sunt rezervate Editurii Andreas

Corectură: Laura Ivona-DUMITRU

Imprimare: fedprint tipografie

Bun de tipar: *09.11.2012*; Coli de tipar: 2
Format: Z_6 (16/54x84 cm).

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT
Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

Moş Crăciun nu uită

TEKEN
uploaded by Stef30

Bertie era un băiețel foarte bun. Era drăguț, grijuliu, ascultător, de încredere și bun cu surioara lui mai mică. Din păcate, Bertie avea un mare cusur. Avea un obicei foarte enervant: uita!

Era ciudat cât de des uita. Uita să facă lucrurile pe care i le cerea mămica sa.

– Ți-ai amintit să te speli pe dinți, Bertie?

– Oh, iartă-mă, am uitat!

– Ți-ai amintit să-ți faci patul, Bertie?

– Oh, iartă-mă, am uitat!

– Ți-ai amintit să o suni pe mătușa Sue, să-i mulțumești pentru cadou?

– Oh, iartă-mă, am uitat!

Uita să facă și lucrurile pe care tatăl său îl ruga să le facă.

– Ți-ai amintit să o ajuți pe mama la spălat în această dimineață, Bertie?

– Oh, iartă-mă, am uitat!

A uitat să-și ia ghetele pentru antrenamentul de fotbal.

A uitat să-i dea bunicii un mesaj foarte important de la mămica sa.

A uitat să ia un cadou pentru petrecerea de ziua celui mai bun prieten al său.

Ba chiar a uitat să-și facă temele!

– Oh, iartă-mă, am uitat!

Părinții săi au fost foarte răbdători, dar indiferent ce făceau ei, Bertie uita toate lucrurile pe care voia să le uite și își amintea numai acele lucruri pe care voia să și le amintească. După un timp, părinții săi au decis că trebuie să facă ceva să își ajute băiețelul să facă lucrurile ce trebuia făcute.

Crăciunul era aproape, și Bertie și-a amintit să scrie o listă cu lucruri pe care ar fi dorit să i le aducă Moș Crăciun.

– Moș Crăciun ar putea uita unele dintre aceste lucruri, i-a spus mămica.

– Ba nu, i-a replicat Bertie. I-am scris foarte clar, și nu e prea mult pe lista

mea, și am fost foarte bun anul acesta. Aș dori o telecomandă pentru mașinuță și niște ciocolată, și un DVD sau două, și o minge, și poate un tricou de fotbal. Cred că Moșul poate să se descurce cu asta!

Și a venit dimineața de Crăciun, iar Bertie și micuța lui surioară s-au trezit foarte devreme, în zorii zilei, să vadă ce le lăsase Moș Crăciun în ciorăpei. Ciorăpelul surioarei era plin de cadouri, iar ea țopăia de încântare de fiecare dată când băga mâna și scotea câte ceva. Bertie era foarte tăcut. Mămica s-a ținut departe de el cât a putut, pentru că știa ce făcuse Moșul.

Într-un târziu, l-a auzit venind cu pași înceți în camera ei. A deschis ușa camerei cu tristețe și a venit spre ea. Ținea în mână o listă foarte lungă, ce părea mult mai mare decât cea pe care i-o trimisese Moșului. A pus-o în mâna mamei, în vreme ce lacrimi de dezamăgire începuseră să picure din ochișori.

– Uite ce mi-a lăsat Moș Crăciun. Ar fi putut să lase și un mic cadou, nu crezi?

Mama lui Bertie se uită la listă. Era o listă cu toate lucrurile pe care Bertie uitase să le facă de-a lungul ultimelor șase luni. Și la sfârșitul listei era scris, cu litere mari și îngroșate „OH, IARTĂ-MĂ, AM UITAT!".

Bertie a plâns o oră. Apoi mămica i-a reamintit că se vor duce cu toții la bunica acasă, pentru masa de prânz. Și bunica întotdeauna avea un pom de Crăciun frumos și poate că avea un cadou și pentru el.

Când Bertie a ajuns acasă la bunica, a îmbrățișat-o cu putere și i-a spus că de acum încolo nu o să mai uite nimic. Și ghiciți ce a găsit sub pomul de Crăciun al bunicii! Un ciorăpel plin cu cadouri, numai și numai pentru el! La urma urmei, Moș Crăciun nu uitase de ei și, din acea zi, nici Bertie nu a mai uitat nimic din ceea ce i se cerea să facă.

TEKEN
uploaded by Stef30

„Iarna de Fier“ și bătrânul în zdrențe

Iarna anului 1910 din Rusia a fost cea mai grea din câte își poate aminti memoria. Era așa de frig, încât a fost cunoscută drept „Iarna de Fier“.

Din cauza locației, un hotel prosper și popular, aflat undeva la douăzeci de kilometri de Moscova, suferea pierderi. Nimeni nu se mai cazase acolo de săptămâni bune, iar proprietarul concediase majoritatea personalului. Într-o seară, a fost surprins să audă un ciocănit în ușă. Când a deschis-o, în fața sa a apărut barba cenușie a unui bătrân în zdrențe. Bătrânul a spus că se afla afară, în zăpadă, de câteva zile. Era înghețat și mort de foame. Putea hotelierul să îi dea o masă și un pat pentru o noapte?

– Desigur că pot, a spus hotelierul. Pentru o noapte de dormit și o masă, te costă trei ruble. Poți plăti?

Bătrânul a spus că nu are bani, dar dacă este dat afară, sigur va muri înghețat.

Hotelierului i s-a făcut milă de bătrân și l-a invitat înăuntru. L-a dus la bucătărie unde, pe o mașină de gătit, bolborosea o oală cu borș. Hotelierul i-a pus o porție mare cu borș, a adăugat o lingură mare de smântână și o jumătate de pâine de secară. Bătrânul era cu siguranță foarte flămând, căci în curând a terminat borșul și pâinea. Hotelierul a râs când a văzut o picătură mare de borș atârnând de capătul mustății bătrânului.

Bătrânul cerșetor a mulțumit hotelierului pentru mâncare și a spus:

– Nu mă vei vedea plecând mâine dimineață, dar, deși nu am acum bani, îți voi plăti cele trei ruble când le voi avea.

Hotelierul nu a spus nimic, pentru că oricum nu se aștepta să vadă cele trei ruble sau pe bătrânul cerșetor vreodată.

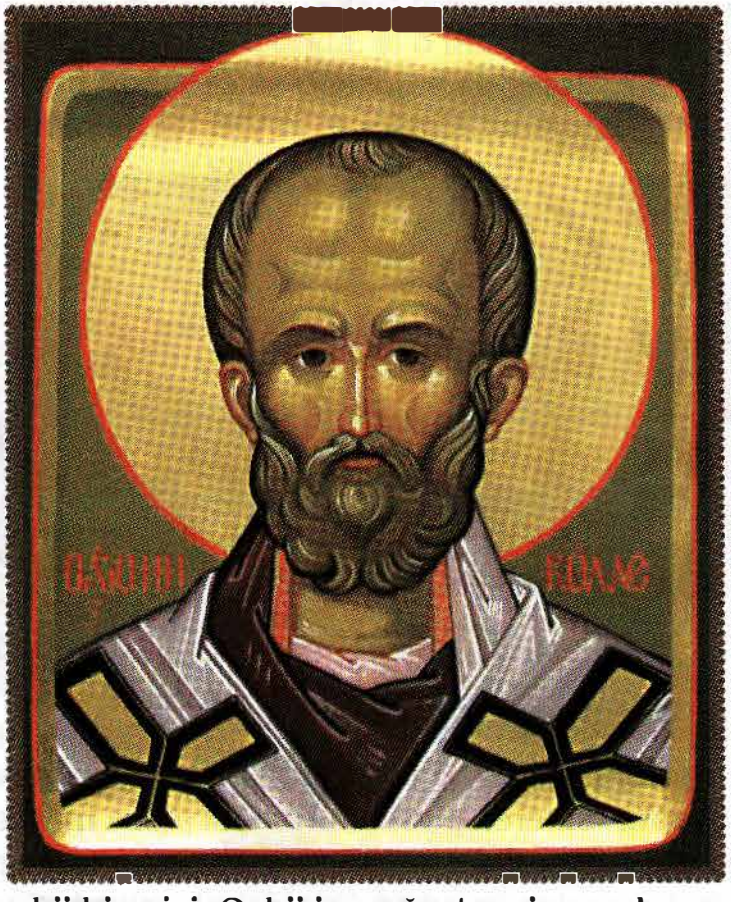

În cele din urmă zăpada s-a mai topit, iar afacerea a început să meargă din nou. De fapt, hotelul devenise mai ocupat decât fusese vreodată.

În primăvară, fiind un om religios, hotelierul s-a decis să meargă la marea catedrală din oraș, să aducă mulțumiri Domnului pentru bunăstarea afacerii.

Când a ajuns în oraș, s-a dus direct la catedrală. Odată aflat înăuntru, și-a rotit ochii prin interiorul vechii biserici. Ochii i-au căzut pe icoanele care împodobeau pereții. Una dintre ele, aflată în cel mai îndepărtat colț, i-a atras privirea.

Era pictată cu chipul unui bătrân cu barbă cenușie, care i s-a părut vag famillíar. Pe măsură ce se apropia, a observat o picătură întunecată, atârnând de mustața lui. S-a uitat la numele înscris sub icoană. A Citit: *„Sfântul Nicolae"*.

A căutat o candelă să o aprindă în fața icoanei și, când a mutat sfeșnicul ca să pună lumânarea, mâna a atins ceva mic și tare. Era o monedă, o rublă. Alături, a mai găsit încă două. Le-a luat și s-a uitat din nou la icoană.

Picătura dispăruse, iar fața zâmbea.

Poveste adevărată de Crăciun

Robert May era un bărbat mic de statură; abia ajungea să măsoare 152 de centimetri. Se născuse în prima jumătate a secolului trecut, carevasăzică, în anii o mie nouă sute.

La școală era ridiculizat și umilit de către ceilalți copii, pentru că era mai mic decât toți ceilalți copii de vârsta lui. Chiar și când a mai crescut, era adeseori confundat cu frățiorul mai mic al cuiva.

Când a terminat colegiul, s-a angajat la Montgomery Ward, cea mai mare casă de comenzi prin poștă din Chicago. S-a căsătorit, iar soția sa i-a născut o fiică. Apoi, când fetița avea doi anișori, s-a pornit tragedia: soția sa a fost diagnosticată cu o boală gravă. A căzut la pat și a rămas așa până a murit. Aproape tot ce câștiga el se ducea pe medicamente și facturile la doctor. Banii erau puțini, iar viața grea.

Într-o seară de la începutul lui decembrie 1938, când se împlineau doi ani de când soția căzuse la pat bolnavă, fetița sa de patru anișori s-a urcat pe genunchii lui și l-a întrebat:

– Tati, de ce mămica mea nu este la fel ca celelalte mămici?

Era o întrebare simplă, pusă cu curiozitate copilărească. Dar atinsese o coardă sensibilă a sufletului lui Robert May.

Mintea sa și-a amintit de propria copilărie. Pusese adesea o întrebare asemănătoare:

– De ce nu pot să fiu și eu înalt, la fel ca ceilalți copii?

Stigmatul atașat celor care sunt diferiți este greu de suportat. Căutând ceva de spus pentru a alina suferința fetiței, a început să spună o poveste.

Era despre cineva care era diferit, ridiculizat, umilit și exclus din cauza diferențelor.

Bob a povestit cu umor, inventând alte și alte lucruri pe măsură ce povestea; de altfel, așa fac și acum mai toți tăticii. Fetița râdea, chicotea și bătea din palme pe măsură ce povestea se îndrepta spre final. L-a făcut pe tatăl său să povestească din nou și din nou

de la început, și în fiecare seară trebui să repete povestea înainte de culcare.

Pentru că nu avea bani pentru cadouri scumpe, Robert a decis să pună povestea într-o carte. Avea ceva talent artistic și crea ilustrații. Trebuia să fie cadoul de Crăciun al fiicei sale. Cartea poveștii pe care o iubea atât de mult. A transformat povestea într-un poem.

În noaptea de dinainte de Crăciun, a fost convins să meargă la petrecerea de Crăciun de la birou. A luat și poemul cu el și l-a arătat unui coleg. Colegul a fost impresionat și a insistat ca Robert să îl citească tuturor. Cumva rușinat de atenția care i se acorda, a scos cărticica din buzunar și a început să citească. La început grupul zgomotos asculta amuzat.

Dar apoi s-a făcut liniște și, când a terminat, cei prezenți au zbucnit în ropote de aplauze. Mai târziu, simțindu-se mulțumit de sine, a mers acasă, a împachetat cărticica în hârtie de cadouri și a pus-o sub pomul sărăcăcios. Să spunem că fetița a fost încântată de cadou ar fi un neadevăr. A adorat cadoul!

Când Robert s-a întors la lucru după sărbători, a fost chemat de către șeful de departament. Voia să vorbească cu Bob despre poemul său. Se părea că lectura sa depășise granițele cuvintelor. Șeful de la marketing căuta idei pentru obiecte promoționale și se întreba dacă Robert ar dori să își publice poemul.

În anul următor, 1939, copii editate ale cărții au fost înmânate tuturor copiilor care au vizitat magazinele Montgomery Ward și în cele din urmă a devenit un best-seller internațional, făcând din Robert un om bogat. Din nefericire, soția sa a murit între timp, iar el a reușit să se mute din micul apartament într-o casă mare. De asemenea, a fost capabil să-i ofere fiicei sale o viață mai bună.

Dar povestea nu se termină aici. În 1947, compozitorul Johnny Markus a folosit tema poemului lui Robert pentru un cântec. A arătat cântecul unui faimos actor, Gene Autry. „Cowboy-ul Cântăreț" Autry a înregistrat cântecul și așa a devenit cântecul numărul unu în lume. Poate că vă amintiți de el. Primul vers începe așa: „Renul Rudolf cel cu nasul roșu are un nas foarte strălucitor...!".

Omul de zăpadă cel nepoliticos

Adaptare după „Omul de zăpadă”, de Mabel Marlowe

Era într-o dimineață devreme de Crăciun. Soarele se ițea deasupra orizontului. Cocoțat în vârful unui deal, era un om de zăpadă. Era acolo de mai bine de trei săptămâni și arăta foarte rău.

Avea un băț sub un braț. Dacă la început avusese un fular și o pălărie, acestea fuseseră furate de mult. Una dintre pietricelele pe care le avea în loc de ochi căzuse, așa că acum mai avea un singur ochi. Morcovul care fusese plasat în mijlocul feței ca să reprezinte nasul se ofilise acum și era negru și încovoiat, iar micul băț care ținea loc de gură alunecase în jos, așa că gura lui era strâmbă – nu era o priveliște prea frumoasă!

Și era frig! Oh, ce frig era! Vântul care bătea în vârful dealului era de nestăvilit, iar el aproape devenise sloi de gheață! Se uita drept înainte, cu singurul lui ochi, către soarele care se vedea acum ceva mai sus pe cer. „Pare că o să se încălzească”, gândea el. Balonul mare, auriu, arăta ca și cum într-adevăr s-ar încălzi. „Cred că mă voi duce mai aproape ca să văd cum este!”.

Și-a ridicat cu grijă un picior și și-a scuturat zăpada pierdută. Apoi a făcut la fel cu celălalt picior, după care, împleticit, a coborât de pe deal, ușor, ușurel. Și cum cobora el așa la vale, a văzut o femeie bătrână, care aduna lemne pentru foc. Purta un șal mare

și roșu, din lână. „Oh, arată călduros!", gândi el. A mers la bătrână și i-a spus:

– Dă-mi șalul acela!

– Nu vreau! a spus femeia. L-am făcut pentru mine acum mulți ani, ca să îmi țină de cald în zile friguroase ca aceasta!

– Frig?... Frig? Habar nu ai ce înseamnă acest cuvânt! a spus omul de zăpadă. Ai tu un vălătuc de gheață care se rostogolește în pântecele tău?

– Nu, nu am, a răspuns bătrâna.

– Ei bine, eu am! a zis omul de zăpadă, obraznic. Așa că dă-mi șalul acela sau te lovesc cu bățul meu în cap!

Și pentru că bătrâna nu voia să fie lovită în cap, fără tragere de inimă, i-a dat omului de zăpadă șalul. Și fără ca măcar să spună „Vă rog, pot să-l iau?" sau „Mulțumesc foarte mult!", omul de zăpadă a luat șalul și s-a înfășurat în el. Cu asta, el a pornit din nou pe deal în jos, șontâc, șontâc. Urmat (la o distanță sigură!) de bătrână.

Ceva mai departe, în jos pe deal, omul de zăpadă s-a întâlnit cu un băiat care făcea bulgări de zăpadă și îi arunca spre un copac. Omul de zăpadă a observat că băiatul purta o pereche de mănuși din lână, de un galben strălucitor. „Oh, par călduroase!", gândi el.

– Dă-mi mănușile alea! i-a cerut băiatului.

– Nu vreau! a replicat băiatul. Mama mi le-a împletit. Ele îmi țin de cald la mâini în zile friguroase ca aceasta!

– Frig?... Frig? Ce știi tu despre frig? a urlat omul de zăpadă. Ești tu acoperit cu zăpadă din cap până în picioare?

– Nu, a spus băiatul. Nu sunt.

– Ei bine, eu sunt! a strigat la el omul de zăpadă. Și dacă nu-mi dai mănușile acum, o să te lovesc cu bățul meu în cap!

Și pentru că băiatul nu voia să fie lovit în cap, fără tragere de inimă, și-a scos mănușile și i le-a întins. Și fără ca măcar să spună „Vă rog, pot să le iau?" sau „Mulțumesc foarte mult!", omul de zăpadă a luat mănușile punându-le pe mâini. A strâns șalul bătrânei și mai bine pe trup și a pornit din nou în jos pe deal, șontâc, șontâc! Urmat (la o distanță sigură!) de bătrână și de băiat. Când aproape ajunsese la baza dealului, a observat un fermier stând pe o bancă, legându-și șiretul de la ghete. Fermierul avea o pălărie roșie, din lână, foarte frumoasă. „Oh! Pare călduroasă", a gândit omul de zăpadă când a văzut pălăria.

– Dă-mi pălăria din lână! i-a cerut el fermierului.

– Nu vreau! a spus fermierul. Soția mea mi-a făcut-o ca să-mi țină de cald la cap în zilele friguroase!

– Frig?... Frig? Ce știi tu despre frig? a replicat supărat omul de zăpadă. Ai cumva țurțuri de gheață pe vârful nasului?

– Nu, a răspuns fermierul. Nu am.

– Ei bine, eu am! a spus omul de zăpadă. Și dacă nu-mi dai pălăria ta, te voi lovi în cap cu bățul meu!

Și pentru că nici ferimerul nu voia să fie lovit în cap cu un băț, și el i-a dat pălăria lui cea călduroasă. Și fără ca măcar să spună „Vă rog, pot să o iau?" sau „Mulțumesc foarte mult!", omul de zăpadă și-a tras pălăria pe cap până unde ar fi trebuit să se afle urechile (dacă ar fi avut unele!), și-a trase mai bine mănușile pe mâini, și-a strâns și mai tare șalul peste umeri și și-a continuat drumul până la poalele dealului, șontâc, șontâc! Urmat (la o distanță sigură!) de bătrâna doamnă, de băiat și de fermierul cel bătrân.

Când a ajuns la baza dealului, omul de zăpadă a văzut un sat. La marginea satului era școala, iar în ușă se afla directorul școlii, purtând o pereche de papuci de un roșu aprins.

„Oh! Par călduroși!", gândi omul de zăpadă. A Mers împleticit până la directorul școlii și, fără nicio urmă de politețe, i-a cerut:

– Dă-mi papucii aceia!

– Desigur! a replicat directorul școlii. Dar dacă îți dau ție papucii, picioarele mele se vor uda. De ce nu vii tu înăuntru, unde este cald și bine?

Și omul de zăpadă a intrat în școală, iar directorul l-a condus în camera unde locuia el. În cămin ardea un foc puternic.

– Și acum, a spus directorul, trăgând un scaun lângă foc, de ce nu te așezi aici, să-ți încălzești picioarele până îmi dau eu papucii jos?

Și omul de zăpadă s-a așezat pe scaun, iar directorul școlii a împins mai spre foc scaunul, apoi a părăsit încăperea.

Între timp, bătrâna doamnă, băiatul și fermierul ajunseseră la școală și se uitau cercetător prin fereastră.

Directorul școlii s-a întors la omul de zăpadă și i-a spus:

– Îți voi da imediat papucii, dar tocmai am făcut niște supă, îți voi aduce și ție.

A împins scaunul și mai aproape de foc, apoi i-a observat pe bătrâna doamnă și însoțitorii ei uitându-se pe fereastră.

– Intrați, le-a spus el, arătați chiar mai înghețați decât omul de zăpadă. Vreți niște supă?

Cei trei au intrat. Se uitau înainte spre focul din cămin. Și tot ce au putut vedea era un scaun și pe podea, lângă scaun, un șal foarte ud, o pereche de mănuși ude și o pălărie din lână, udă și ea, toate plutind într-o baltă de apă! Directorul școlii a ridicat lucrurile ude, a stors apa din ele, și le-a pus să se usuce pe un uscător de rufe.

– Așa, a spus el, le punem aici să se usuce.

A luat un mop și a strâns de pe podea apa care fusese omul de zăpadă. Mai erau o pietricică și o bucățică de băț, pe care le-a aruncat în foc. Cu bățul cel mare a scormonit focul, ațâțându-l.

– Și asta s-a ales de omul de zăpadă, a spus directorul școlii. A fost servit cum se cuvine! Și acum, cine votează pentru supă?

TEKKEN
uploaded by Stef30

Pinul

De H.Ch. Andersen

I. Când era mic

Afară, în pădure, creștea un pin mititel. Avea un locșor bun, soarele putea ajunge la el, era și destul aer, și de jur împrejurul lui creșteau mulți camarazi, mari, pini și brazi. Dar micul pin voia așa de tare să fie un copac mare...

Nu se mai gândea la căldura soarelui și la aerul curat, nu-i mai păsa de copiii care alergau în jurul lui și culegeau fragi și zmeură. Adesea veneau cu un ulcior plin cu fragi și se așezau lângă micul copăcel și spuneau: „Oh, ce micuț frumos!". Și micul copăcel nu mai suporta deloc să audă asta.

În anul care a urmat, a crescut binișor, iar în anul celălalt s-a făcut chiar mai mare. Pentru că la pini se poate spune câți ani au după numărul de muguri care le cresc.

„Oh, când voi fi la fel de mare ca și ceilalți, ofta micul copăcel, voi putea să-mi răsfrâng ramurile așa de departe... Și cu vârful voi putea scruta întreaga lume! Păsările și-ar face cuibul între ramurile mele și, când ar bate briza, aș arăta la fel de grandios ca toți ceilalți.

Nu mai avea nicio plăcere când se uita la soare sau când privea păsările sau norii roșii care, dimineața și seara, navigau deasupra lui.

Sosise iarna și zăpada din jur strălucea orbitor, iar un iepure își făcuse drum și sărea pe lângă el, apoi peste el. Oh, ce se mai supăra! Dar după două ierni care au trecut peste el și în a treia care a venit, copacul era acum atât de mare, că iepurele a trebuit să-l ocolească. „Oh,

să cresc, să cresc, să devin mare și bătrân, și înalt, se gândea copacul, asta este, până la urmă, cea mai mare fericire din lume!"

Toamna, tăietorii de lemne veneau întotdeauna și alegeau pe cei mai mari copaci. Și asta se întâmpla în fiecare an, și tânărul pin, care acum crescuse binișor, a început să tremure la vederea lor, pentru că cei mai mari copaci cădeau la pământ cu zgomot puternic, ramurile le erau date la o parte, iar ei arătau așa de golași, atât de lungi și subțiri, că abia mai puteai spune că sunt copaci, și apoi au fost puși în căruțe și caii i-au scos din pădure.

Unde s-au dus? Și ce au devenit? Primăvara, când rândunica și barza s-au întors, copacul le-a întrebat:

– Nu știți unde i-au dus? Nu i-ați întâlnit pe undeva?

Rândunica nu știa nimic despre asta, dar barza s-a uitat cu îndoială, a dat din cap și a spus:

– Ba da, i-am întâlnit, am întâlnit multe corăbii în timp ce zburam spre Egipt, și pe corăbii erau piloni splendizi, și îndrăznesc să spun că miroseau așa de tare a pin... Vă urez numai bine, pentru că ei s-au ridicat la standarde foarte înalte!

– Oh, când o să fiu suficient de bătrân, o să zbor și eu peste mare! Cum arată marea în realitate? Și cum este?

– Ei, asta o să ia mult timp de povestit, a spus barza și a plecat mai departe.

– Bucură-te de tinerețea ta! spuneau razele de soare, bucură-te de creșterea ta și de viața tânără care clocotește în tine!

Și vântul săruta copacul, și roua plângea cu lacrimi peste el, dar pinul nu a înțeles.

II. Crăciunul în pădure

Când a sosit Crăciunul, câțiva copaci tineri au fost tăiați, copaci care nu erau de aceeași vârstă sau așa de mari ca pinul nostru, care nu mai avea odihnă, nici pace, dar care voise întotdeauna să fie tăiat. Acești copaci tineri și care arătau foarte bine și-au păstrat ramurile, au fost puși în căruțe, iar caii i-au dus afară din pădure.

– Unde se duc? întreba Pinul. Nu sunt la fel de înalți ca mine, ba chiar era unul mult mai mic decât mine. Și de ce își păstrează cu toții ramurile? Unde îi duc?

– Știm noi! Știm noi! au ciripit vrăbiuțele. Ne-am aruncat ochișorii prin ferestrele din oraș. Știm unde-i duc. Oh, sunt duși într-un loc așa de strălucitor și splendid, că nici nu vi-l puteți imagina! Am aruncat

ochișorii pe ferestre și am văzut că sunt puși în mijlocul unei încăperi calde și sunt îmbrăcați cu cele mai splendide lucruri: cu mere aurite, turtă dulce, cu jucării și sute de luminițe!

– Și apoi? a întrebat pinul, tremurând din toate ramurile. Și apoi? Ce se întâmplă apoi?

– Nu știm mai multe. Întrece orice imaginație!

– Mă întreb dacă și eu o să strălucesc așa! a strigat copacul, bucurându-se. Asta e chiar mai bine decât să plec peste mare! Cum mai sufăr eu! A fost Crăciunul, dar va mai veni unul! Sunt înalt acum și îmi întind ramurile ca și ceilalți care au fost luați anul trecut! Oh, dacă aș fi fost acum pe căruță! Mi-aș dori să fiu în camera aceea caldă, în toată splendoarea și strălucirea. Și apoi? Da, apoi va veni ceva și mai bun, ceva mai măreț, altfel de ce m-ar mai îmbrăca așa? Trebuie să vină ceva mai bun, ceva mai grandios... Dar ce? Oh, de cât de mult timp sufăr! Nu știu ce se întâmplă cu mine!

– Bucură-te de noi! au spus aerul și lumina soarelui. Bucură-te de tinerețea ta proaspătă aici, în aer liber!

Dar copacul nu se bucura deloc, creștea și creștea, și stătea acolo în toată verdeața lui, vara și iarna. Oamenii care l-au văzut au spus: „Acesta este un copac frumos!". Și la Crăciun a fost primul care a fost pus la pământ. Toporul a mușcat adânc din trupul pinului. Copacul a căzut la pământ cu un oftat. Simțea o strângere de inimă, ca un leșin. Nu se putea gândi la fericire, căci era trist, pentru că se despărțea de casa lui, de locul unde crescuse. Știa că nu-și va mai vedea niciodată vechii prieteni, tufișurile și floricelele din jurul lui; poate că nici păsărelele! Și asta nu era deloc plăcut!

Copacul a fost descărcat împreună cu ceilalți copaci într-o curte și a auzit un om spunând:

– Acela este splendid! Nu-i vrem pe ceilalți.

Apoi, au venit doi servitori îmbrăcați în livrele bogat împodobite și au cărat pinul într-o cameră mare și splendidă. Portrete erau atârnate pe pereți și alături, pe o plită de porțelan alb, stăteau două vaze chinezești cu lei pe căpăcele. Și mai erau, de asemenea, două fotolii mari, sofale de mătase, mese întinse, pline cu cărți de colorat și cu jucării care valorau de o sută de ori o sută de dolari – sau cel puțin așa spuneau copiii. Și pinul era pus într-un butoi cu nisip, dar nimeni nu putea vedea butoiul, căci era îmbrăcat de jur împrejur cu o pânză verde, și stătea pe un covor foarte viu colorat. Vai, cum mai tremura pinul! Ce urma să se mai întâmple? Servitorii și tinerele domnișoare l-au îmbrăcat.

Pe una dintre ramuri atârnau coșulețe mici tăiate din hârtie, fiecare coșuleț era umplut cu prune de zahăr. Mere aurite și nuci au fost atârnate de parcă ar fi crescut direct în copac și mai mult de o sută de lumânărele roșii, albastre și albe au fost prinse de ramuri. Păpuși care arătau ca oamenii – copacul nu mai văzuse vreodată așa ceva – erau prinse printre frunze, și sus de tot, în vârf, a fost fixată o stea mare și aurie. Era cu adevărat splendid – dincolo de orice se poate povesti.

– În această seară! spuneau cu toții. Cum va mai străluci în această seară!

„Of, se gândea copacul, dacă ar fi numai seară! Dacă lumânărelele ar fi aprinse! Mă întreb ce se mai întâmplă! Mă întreb dacă ceilalți copaci din pădure vor veni să mă vadă! Mă întreb dacă vrăbiuțele vor bate la geamuri! Mă întreb dacă aș putea să prind rădăcini aici și să stau îmbrăcat așa și vara, și iama!"

Ai, ai, dacă ar fi știut el ce se întâmplă! Dar el avea o durere reală de spate și o durere de spate la copaci era la fel cu o durere de cap pentru oameni.

III. Crăciunul în casă

Lumânările erau aprinse acum. Ce strălucire! Ce splendoare! Copacul tremura așa de tare, că una dintre lumânări s-a răsturnat și a aprins o creangă. Ce frumos ardea!

Acum copacul nu mai îndrăznea să tremure. Era speriat! Era așa de speriat să nu-și mai piardă vreuna dintre podoabe, încât stătea confuz în mijlocul acestei străluciri. Și ușile s-au deschis, iar o ceată de copii a năvălit înăuntru, de parcă ar fi vrut să sară peste copac. Cei mai în vârstă veneau liniștiți în spate. Cei mici au stat puțin liniștiți, dar numai pentru un moment, apoi strigau așa de tare, că tot locul răsuna de glasurile lor. Dansau în jurul copacului și, unul după altul, cadourile au fost desfăcute.

„Ce fac acum? se gândea copacul. Ce urmează să se mai întâmple?" Și lumânările au ars până la crengi, și pe măsură ce ardeau, erau stinse una după alta, și apoi copiii au fost lăsați să jefuiască pinul. Oh, și se grăbeau așa de tare, că se clătina din toate încheieturile. Și dacă steaua aurie din vârf nu ar fi fost fixată în tavan, cu siguranță s-ar fi prăbușit.

Copiii dansau în jurul lui, cu jucăriile cele frumoase. Nimeni nu se mai uita la copac, cu excepția bătrânei guvernante, care căuta printre crengi, poate mai găsea vreo smochină sau vreun măr care fuseseră uitate.

– O poveste! O poveste! strigau copiii și trăgeau un omuleț mic și rotofei până la copac.

El s-a așezat sub el și a spus:

– Acum suntem la umbră și copacul poate să ne audă foarte bine și el. Dar vă voi spune doar o poveste. Acum, pe care o vreți: pe cea cu Ivedy-Avedy sau pe cea cu Klumpy-Dumpy, care a căzut pe scări, apoi a devenit rege și s-a căsătorit cu prințesa?

– Ivedy-Avedy, a strigat cineva; Klumpy-Dumpy, au strigat alții.

Era așa un tămbălău și un vacarm! Pinul singur era tăcut și se gândea: „Nu ar trebui să strig cu restul? Nu trebuie să fac nimic?". Pentru că și el era unul dintre ei, și trebuia să facă ce era de făcut.

Și bărbatul a spus povestea lui Klumpy-Dumpy, care a căzut pe scări și a urcat pe tron după toate acestea, și s-a căsătorit cu prințesa. Și copiii au aplaudat și au strigat:

– Mai departe! Mai departe!

Ei voiau să audă și povestea lui Ivedy-Avedy, dar bărbatul cel mititel le-a povestit doar despre Klumpy-Dumpy. Pinul stătea nemișcat și se gândea: „Păsările din pădure niciodată nu spuseseră ceva asemănător. Klumpy-Dumpy a căzut pe scări și totuși s-a căsătorit cu prințesa! Da, da, așa e făcută lumea să meargă!". Și pinul a crezut totul, pentru că povestitorul era un om așa de bun...

„Ei, ei! Cine știe, poate că o să cad și eu pe scări și o să dau peste o prințesă!", gândea copacul și aștepta cu nerăbdare a doua zi, când urma să fie plin din nou de lumini și jucării, fructe și lumânările.

„Mâine nu voi mai tremura! Mă voi bucura de toată splendoarea mea! Mâine voi auzi din nou povestea lui Klumpy-Dumpy și poate și pe cea a lui Ivedy-Avedy." Și toată noaptea și-a petrecut-o gândind profund.

Dimineață, servitorul și menajera au intrarat în încăpere.

IV. În pod

„Și acum totul se ia de la capăt", gândea pinul. Dar ei l-au tras afară din cameră și l-au urcat pe scări până în pod. Și acolo, într-un colț întunecat, unde nu pătrundea niciun firicel de lumină, l-au lăsat singur. „Ce înseamnă toate astea? se întreba copacul. Ce fac eu aici? Ce mai pot auzi sau vedea acum?" Și s-a întins lângă perete și se gândea și se gândea... Și atât de mult timp a avut, că nopți și zile au trecut și nimeni nu a venit sus la el. Și când în sfârșit a venit cineva, a fost doar pentru a azvârli niște lemne într-un colț. Abia atunci a înțeles copacul: Era ca și cum toată lumea îl uitase.

„Este încă iarnă! și-a spus copcul. Pământul este acoperit de zăpadă, oamenii nu mă pot replanta acum. Așa că am fost pus aici până la primăvară! Ce interesant este! Ce buni sunt oamenii, la urma urmei! Dacă n-ar fi așa de întuneric aici, și așa de întuneric! Nu e nici măcar un iepure! Afară era așa de plăcut, în pădure, când zăpada se așternea pe pământ și iepurii țopăiau în jur. Da, chiar și când săreau peste mine. Dar atunci nu-mi plăcea. Este așa o singurătate aici!"

– Chiț, chiț! s-a auzit un șoricel, la un moment dat, ieșind ușurel din vizuină.

Și apoi un alt șoricel a ieșit. S-au uitat la pin, apoi s-au rostogolit printre ramuri.

– Este teribil de frig, a spus șoricelul. Dar aici este foarte bine, bătrâne pin, nu crezi?

– Nu sunt bătrân, a spus pinul. Sunt alții mult mai bătrâni decât mine.

– De unde vii? a întrebat șoarecele foarte curios. Și ce poți face? Spune-ne despre cel mai frumos loc de pe pământ. Ai fost acolo? Ai fost vreodată în cămară, unde brânzeturile stau pe rafturi și jambonul atârnă din tavan, unde cineva dansează în jurul lumânărilor de seu, unde cineva intră slab și iese gras?

– Nu cunosc acel loc, a spus copacul. Dar știu o pădure unde soarele strălucește, iar păsărelele ciripesc.

Și apoi le-a spus povestea tinereții lui. Șoricelul nu mai auzise așa ceva până acum. Și a ascultat și a spus:

– Ei bine, să fim siguri! Cât de multe ai văzut! Și cât de fericit ai fost!

– Da! a spus Pinul, gândindu-se la ceea ce tocmai povestise. Da, într-adevăr, acelea au fost vremuri fericite.

Și apoi le-a povestit șoriceilor despre Ajunul Crăciunului, când fusese decorat cu prăjituri și lumânărele.

– Oh, a spus unul dintre șoricei, ce norocos ai fost, bătrâne pin!

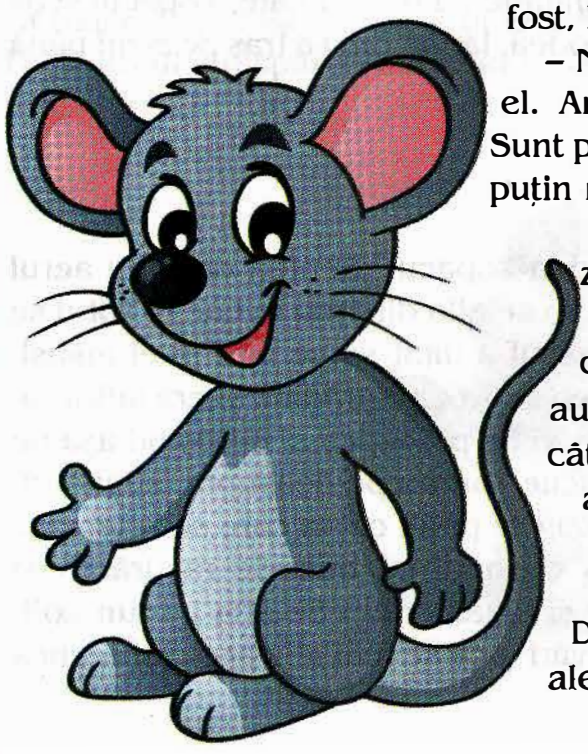

– Nu sunt chiar așa de bătrân! a spus el. Am venit din pădure în iarna asta. Sunt printre cei mai buni, și sunt cu foarte puțin mai scund decât vârsta mea.

– Ce povești încântătoare știi! a zis șoricelul.

Și în noaptea următoare s-a întors cu alți patru șoricei, care voiau să audă ce avea copacul de spus. Și cu cât povestea mai mult, cu atât își aducea aminte de sine și se gândea: „Acelea erau vremuri fericite! Dar vor mai veni! Vor mai veni! Klumpy-Dumpy a căzut pe scări și totuși s-a ales cu prințesa! Poate că și eu voi

găsi o prințesă!". Și dintr-odată s-a gândit la un pui de copac ce creștea în pădure: pentru pin, aceasta ar fi fost prințesa fermecată.

– Cine e Klumpy-Dumpy? a întrebat șoricelul.

Și atunci Pinul le-a povesti basmul, căci își putea aminti fiecare cuvințel. Și șoricelul a sărit de bucurie până în vârful copacului. În noaptea următoare, au mai venit încă doi șoricei, și duminică au venit și doi șobolani, dar ei nu au găsit povestea așa de amuzantă, ceea ce l-a supărat pe șoricel, pentru că și ei, de asemenea, credeau că povestea nu mai e așa de amuzantă.

– Nu știi decât o poveste? au întrebat șobolanii.

– Numai pe aceasta, a răspuns copacul. Am auzit-o în cea mai fericită seară din viața mea. Dar pe atunci nu știam cât era de fericită.

– Este o poveste stupidă! Nu știi vreo poveste cu șuncă și lumânări de seu? Nu ne poți spune vreo poveste din cămară?

– Nu, a răspuns Copacul.

– Mulțumim, atunci, au spus șobolanii și au plecat acasă.

La urmă, șoricelul a plecat și el. Și copacul se gândea: „La urma urmei, a fost plăcut să-i văd pe șoricei cum stăteau în jurul meu și ascultau ce am de zis. Acum și asta s-a terminat. Dar voi avea grijă de mine, să mă pot bucura când voi fi scos din nou afară".

Dar când avea să fie asta? Căci, într-o dimineață, câțiva oameni au venit și s-au apucat de lucru în pod. Trunchiurile au fost mutate, copacul scos afară și aruncat pe jos. L-au lovit de podea, iar un om l-a tras pe scări până afară, la lumina soarelui.

V. Din nou afară

„Și acum, din nou la viață!", gândea copacul. Simțea din nou aerul proaspăt, prima rază de soare, și acum se afla din nou în curte. Totul se petrecuse așa de repede, încât Copacul a uitat să se uite la el însuși. Erau prea multe de privit în jur. Curtea arăta ca o grădină și era înflorită. Trandafirii se cățăraseră pe garduri, așa de proaspeți și mirosind așa de dulce. Teii erau în floare, iar rândunicile zburau pe deasupra, spunând: „Cip-cirip! Soțul meu a venit!". Dar nu era pinul cel la care se refereau.

„Acum voi trăi din nou", a spus copacul cu bucurie răsfirându-și crengile. Vai! vai! erau toate uscate și îngălbenite! Se afla într-un colț, printre buruieni și urzici. Steaua din vârf încă se mai afla acolo și arunca luminițe palide.

În curte, câțiva copii fericiți se jucau și dansau, cum dansaseră în jurul lui de Crăciun, și au fost fericiți la vederea lui. Unul dintre prichindei a venit și a luat steaua aurie din vârf.

– Uitați-vă ce urât este bătrânul pom de Crăciun! a spus el, călcând pe crengi, astfel încât s-au rupt sub greutatea lui.

Și copacul a văzut toată frumusețea florilor și prospețimea grădinii. S-a văzut pe sine și și-a dorit să fi rămas în colțul lui întunecat din pod. Se gândea la tinerețea sa din pădure, la Ajunul de Crăciun, când fusese așa de fericit, și la șoricelul care ascultase așa de bucuros povestea lui Klumpy-Dumpy.

„S-a dus! S-a dus! își spunea bietul copac. Dacă aș fi fost fericit când puteam! S-a dus! S-a dus!"

Și băiatul grădinarului a venit și a tăiat pinul în bucățele cât mai mici. O întreagă stivă se strânsese acolo. Lemnul ardea sub un ceainic mare și suspina așa de adânc... Fiecare suspin era ca o lovitură. Așa că prichindeii au alergat spre un loc de ședere și s-au pus în fața focului, și aruncând privirea la flacără, strigau: „Piffl paff!". Dar la fiecare trosnet, se auzea și un suspin. Copacul se gândea la verile petrecute în pădure și la nopțile de iarnă când stelele străluceau. Se gândea la Ajunul Crăciunului și la Klumpy-Dumpy, singura poveste pe care o știa și pe care se pricepea să o spună... Și așa copacul a ars cu totul.

Băieții se jucau în curte, și cel mai tânăr purta steaua aurie la piept, pe care copacul o purtase în cea mai fericită seară din viața lui. Acum, că toate dispăruseră, copacul dispăruse, și așa a dispărut și povestea. Totul, totul a dispărut, căci așa se termină toate poveștile.

TEKKEN
uploaded by Stef30

Noaptea Sfântă

De *Selma Lagerlöf*

Era odată un om care a plecat în miez de noapte să împrumute cărbuni ca să-și aprindă un foc. A mers din casă în casă și a ciocănit.

– Dragi prieteni, ajutați-mă! spunea el. Soția mea tocmai a născut un copil și trebuie să fac un foc, să le fie cald și ei, și micuțului!

Dar era târziu în noapte și toată lumea dormea adânc. Nimeni nu i-a răspuns.

Și omul a mers și a tot mers. Într-un sfârșit, a zărit licărirea unui foc departe, departe. A mers în acea direcție și a văzut un foc care ardea afară. O turmă de oi dormea în jurul focului, și un cioban bătrân le păzea.

Când bărbatul care dorea foc s-a apropiat de o oaie, a văzut că trei câini uriași dormitau la picioarele ciobanului. Și toți trei s-au trezit când omul s-a apropiat și și-au căscat fălcile, ca și cum ar fi vrut să latre; dar nu s-a auzit niciun sunet. Bărbatul a observat că blana de pe spatele lor se ridicase, ascuțită, și colții le sclipeau în lumina focului. S-au apropiat de el.

Omul a simțit cum un câine îl apucă de picior, un altul de mână și al treilea de gât. Dar fălcile nu li s-au încleștat, și bărbatul nu a fost rănit deloc.

Acum, el își dorea să plece în altă parte, poate găsea ceea ce dorea. Dar oile se culcaseră spate în spate, așa de aproape una de alta, că nu a putut trece printre ele. Și bărbatul a călcat pe spatele lor și s-a apropiat de foc. Și niciun animal nu s-a trezit și nici nu s-a mișcat.

Când omul tocmai a ajuns la foc, ciobanul s-a ridicat. Era un bătrân cu părul cărunt, neprietenos și dur cu oamenii. Și când l-a văzut pe străin apropiindu-se, și-a luat bâta cea mare și lungă, pe care o ținea tot timpul în mână, ca să-și păzească turma, și a aruncat-o spre el. Bâta venea direct spre bărbat, dar, înainte să îl atingă, aceasta s-a răsucit pe o parte și a trecut pe lângă el, pierzându-se departe, în beznă.

Bărbatul s-a apropiat de cioban spunându-i:

– Om bun, ajută-mă și împrumută-mi câțiva cărbuni pentru foc! Soția mea tocmai a născut un copil și trebuie să fac un foc să îi încălzesc pe ea și pe micuț!

Ciobanul mai curând ar fi spus nu, dar s-a gândit că dulăii nu putuseră să-l rănească, și oile nu fugiseră de el, și bâta nu-l lovise deloc, și s-a speriat nițel, și nu a îndrăznit să-i spună nu omului.

– Ia cât ai nevoie! i-a spus străinului.

Dar focul era pe sfârșite. Nu mai erau lemne sau crengi, doar o grămadă mare de cărbuni încinși, iar bărbatul nu avea nimic cu care să care cărbunii aprinși.

Când ciobanul a văzut asta, a spuse din nou:

– Ia cât ai nevoie!

Și se bucura că omul nu putea să care cărbunii.

Dar bărbatul s-a aplecat și a cules cărbunii din cenușă cu mâinile goale, și i-a așezat în haină. Și nu și-a ars mâinile când a atins cărbunii, și nici haina nu s-a aprins; și purta cărbunii ca și cum ar fi fost nuci sau mere.

Când ciobanul, care fusese așa de crud și rău la suflet, a văzut toate acestea, a început să se minuneze. Ce fel de noapte mai e și asta, când câinii nu mușcă, oile nu se tem, bâta nu ucide, focul nu arde? L-a chemat înapoi pe străin și l-a întrebat:

– Ce fel de noapte mai e și asta? Și cum se face că toate animalele ți-au arătat compasiune?

Atunci bărbatul a zis:

– Nu-ți pot spune, dacă nu poți vedea tu însuți.

Și a dat să plece în drumul său, ca să poată ajunge la soție și la copil, să le facă un foc să se încălzească.

Dar ciobanul nu dorea să-l piardă din ochi pe bărbat până când nu găsea răspuns la toate acele întrebări care îl frământau. S-a ridicat și l-a urmat pe străin până la locuința acestuia.

Acolo ciobanul a văzut că omul nu avea prea multe în afară de un acoperiș, și acolo soția și micuțul erau culcați într-o grotă săpată în munte, unde nu se exista nimic altceva decât pereții goi de piatră.

Și ciobanul s-a gândit că bietul copilaș inocent ar putea îngheța de frig și ar putea muri acolo în grotă; și, deși era un om dur, a fost mișcat până la lacrimi și și-a dorit să-l ajute. Și-a scos haina de blană de pe umeri, a întors-o cu blana moale în afară și i-a dat-o omului, spunându-i că ar fi bine să lase copilașul să doarmă pe blană. Și tocmai când arăta că și el poate fi milostiv, ochii i s-au deschis și a văzut ce nu putuse să vadă înainte, și a auzit ce nu putuse să audă înainte.

A văzut că în jurul lui era un cerc de îngerași cu aripi argintii, și fiecare ținea un instrument, și toți cântau încet că în această noapte Salvatorul se născuse și va spăla lumea de toate păcatele sale.

Apoi a înțeles cum de erau așa de bune toate lucrurile în această noapte și că ei nu voiau să facă nimic greșit.

Și nu erau îngerași numai în jurul ciobanului, ci i-a văzut peste tot. Erau în grotă, afară, pe munte, și zburau pe cer. Veneau mărșăluind și, cum ajungeau, se opreau și se închinau în fața copilașului.

Erau atâta bucurie, atâta fericire și cântece, și dans! Și el a văzut toate acestea din întunericul nopții, înainte ca să mai poată face altceva. S-a bucurat așa de tare, că ochii îi fuseseră deschiși, și îngenunche, mulțumindu-i Domnului.

Ceea ce păstorul a văzut în noaptea aceea, putem și noi vedea, pentru că îngerii coboară din ceruri în fiecare Ajun de Crăciun. Trebuie doar să-i vedem.

Trebuie să vă amintiți aceasta, căci este adevărat pe cât de adevărat este că voi mă vedeți pe mine și eu vă văd pe voi. Nu ne este revelat de lumânări și lămpi, și nu depinde de soare sau de lună; tot ceea ce ne trebuie este să avem ochii deschiși, ca să putem vedea gloria lui Dumnezeu.

Cucul de la Crăciun

Adaptare după *Frances Browne*

A fost odată ca niciodată, în mijlocul unei mlaștini sumbre, în Ținutul de Nord, un oarecare sătuc. Toți locuitorii erau săraci, pentru că pământurile lor erau sterpe, și nu aveau cu ce să facă comerț; dar cei mai săraci dintre toți erau doi frați, pe nume Scrub și Spare, care fuseseră cizmari. Coliba lor era din lut și nuiele. Ușa era foarte joasă și tot timpul deschisă, căci nu erau ferestre. Acoperișul nu era bun și nu ținea ploaia, și singurul lucru confortabil era o vatră largă, pentru care cei doi frați nu aveau niciodată lemne să facă foc suficient. Acolo lucrau ei în cea mai frățească prietenie, deși fără prea mult entuziasm.

Într-o zi nefericită, un cizmar nou sosi în sat. Locuise în capitala regatului și, pe cheltuiala sa, reparase încălțăminte pentru regină și prințese. Sulele lui erau ascuțite, ața era nouă; își stabili atelierul într-o căsuță nouă, cu două ferestre. Curând sătenii observară că o reparație a noului cizmar dura cât două ale colegilor de breaslă. Foarte curând, toți începură a se duce la noul cizmar.

Anotimpul acela a fost umed și rece, orzul nu se copsese, varza nu se făcse nici pe jumătate în grădinile lor. Așa că frații erau și mai săraci în acea iarnă și, când a sosit Crăciunul, nu aveau nimic de pus pe masă, în afară de o pâine de orz și o bucată uscată de slănină. Și, mai rău decât atât, zăpada era foarte mare, și ei nu aveau deloc lemne de foc.

Coliba lor se afla la marginea satului; dincolo de ea se întindea mlaștina cea sumbră. Acum era toată albă și tăcută. Dar mlaștina aceea fusese cândva o pădure. Rădăcini uriașe ale bătrânilor arbori încă se mai găseau acolo, scoase din pământ și culcate de vânturi și ploi. Una dintre aceste rădăcini, un ciot noduros, se sprijinea de ușa lor, jumătate în zăpadă, și Spare îi zise fratelui său:

– Să stăm aici, în frig, de Crăciun, în timp ce rădăcina aceea mare stă alături? Hai să o tăiem și să facem un foc; munca o să ne mai încălzească.

– Nu, spuse Scrub, nu e bine să tai lemne de Crăciun. Și apoi, rădăcina aia e prea tare ca să poată fi tăiată cu vreun topor.

– Greu sau nu, trebuie să facem un foc, replică Spare. Hai, frate, ajută-mă cu asta. Și așa săraci cum suntem, nu e nimeni în sat care să se laude cu o asemenea amintire ca a noastră.

Și pentru că lui Scrub îi plăcea un pic de grandoare, și pentru că își dorea o amintire ca aceea, amândoi frații s-au încordat și au început să lovească cu uneltele lor, până ce, trasă și împinsă, bătrâna și uriașa rădăcină a fost adusă în vatră, și a început să pârâie și să ardă puternic.

Și cei doi cizmari se așezară în cea mai mare bucurie la masă, cu pâinea și șunca lor. Ușa era închisă, pentru că nu se mai afla nimic altceva afară decât zăpadă și lumina rece a lunii; dar coliba, împodobită cu crengi de brad și ornată cu ilice, arăta vesel ca focul care ardea în vatră și care le încălzea inimile.

Deodată, din rădăcina aprinsă se auzi:

– Cu-cu! Cu-cu! la fel de curat ca vocea unei păsări primăvara într-o dimineață de Mai.

– Ce e asta? spuse Scrub, teribil de înspăimântat. E ceva rău!

– Poate că nu, zise Spare.

Și din cea mai adâncă scorbură a rădăcinii, de acolo unde focul nu ajunsese, zbură un cuc mare și cenușiu și se așeză pe masă, în fața lor. Cizmarii se mirau foarte tare și au devenit și mai mirați când pasărea a zis:

– Stimați domni, ce anotimp este acum?

– Este Crăciunul, spuse Spare.

– Atunci, Crăciun fericit! le ură cucul. M-am așezat să dorm în scorbura rădăcinii aceleia bătrâne într-o seară de vară, și nu m-am trezit până când căldura focului vostru m-a făcut să mă gândesc că e vară din nou. Dar acum, de vreme ce mi-ați distrus căminul, dați-mi voie să stau în coliba voastră până la primăvară. Am nevoie doar de o nișă unde să dorm, și când voi pleca în călătoriile mele, vara viitoare, fiți siguri că vă voi aduce niscai cadouri pentru deranj.

– Stai și fii bine-venit, spuse Spare, în timp ce Scrub încă se mai întreba dacă era ceva de bine sau de rău.

– O să-ți fac un culcuș călduros în paie, a zis Spare. Dar trebuie să fii flămând după un somn așa de lung. Uite o felie de pâine de orz. Hai și serbează cu noi Crăciunul!

Cucul a mâncat felia de pâine, a băut apă dintr-un ulcior maro și a zburat în gaura pe care Spare i-o făcuse în paiele din colibă. Scrub a zis că ar fi fost foarte speriat dacă n-ar fi fost așa de norocos; dar pasărea a dormit tot timpul și el a uitat de temerile sale.

Și zăpada s-a topit, ploi multe au venit, frigul era mai moale, zilele s-au mărit, și într-o dimineață însorită, frații au fost treziți de strigătele cucului, care îi anunța că venise primăvara.

– Acum plec în călătoriile mele, în jurul lumii, ca să anunț că a venit primăvara, a spus pasărea. Nu există nicio țară în care copacii să înmugurească, florile să înflorească, iar eu să nu strig că a mai trecut un an. Dați-mi încă o felie de pâine de orz, ca să mă ajute în călătoria mea, și spuneți-mi ce cadou să vă aduc la sfârșitul anului.

Scrub s-ar fi supărat tare pe fratele său că a tăiat o felie așa de mare de pâine, magazia lor fiind goală, dacă mintea sa n-ar fi fost ocupată cu ce cadou era mai nimerit să ceară păsării.

– Sunt doi copaci foarte puternici care cresc la capătul lumii, a spus cucul. Unul este numit copacul de aur, pentru că frunzele sale sunt de aur. În fiecare iarnă frunzele cad cu un sunet ca de monede, și nu știu ce se întâmplă cu ele. Cât despre celălalt, este mereu verde ca un dafin. Unii îi spun copacul înțelepciunii, alții al bucuriei. Frunzele sale nu cad niciodată, dar cei care obțin una își păstrează inima veselă, în ciuda tuturor nenorocirilor, și sunt fericiți într-o colibă la fel ca într-un palat.

– Bunule cuc, adu-mi una dintre aceste frunze, a strigat Spare.

– Hei, frate, nu fi prost! a zis Scrub. Gândește-te la frunzele de aur! Bunule cuc, adu-mi una dintre frunzele de aur!

Și mai înainte ca oricare dintre ei să mai poată spune ceva, cucul zbură pe ușa deschisă, strigând că primăvara venise peste mlaștină și peste câmpie.

În anul acela frații au fost mai săraci ca niciodată. Nimeni nu mai venea la ei să le repare pantofii, și Scrub și Spare ar fi părăsit satul, dacă n-ar fi fost lanul de orz și grădina de varză. Își semănară orzul, plantară varza și acum, că afacerea lor se dusese pe apa sâmbetei, munceau pe câmpurile sătenilor bogați, ca să-și poată duce traiul de azi pe mâine.

Și anotimpurile treceau unul după altul; primăvara, vara, toamna și iarna urmară unul după altul, așa cum o făceau de la începuturi. La sfârșitul iernii, Scrub și Spare erau așa de săraci și de cârpiți, că niciun vecin nu-i mai invita la petrecerile de nuntă, și frații se gândiră că până și cucul i-a uitat, când, în prima zi de aprilie, auziră o bătaie puternică în ușă, și o voce țipând:

– Cu-cu! Cu-cu! Lăsați-mă să intru cu cadourile!

Spare alergă să deschidă ușa, și intră cucul, cărând sub o aripă o frunză aurie, mai mare decât a oricărui copac din Ținutul de Nord, iar sub cealaltă aripă, o frunză asemănătoare cu a dafinului, numai că era de un verde proaspăt.

– Până aici, spuse cucul, dând frunza aurie lui Scrub și pe cea verde lui Spare, e drum lung de la capătul lumii. Dați-mi o felie de pâine de orz, pentru că trebuie să spun Ținutului de Nord că a venit primăvara.

Scrub nu s-a mai supărat de grosimea feliei, chiar dacă era tăiată din ultima lor pâine. Așa de mult aur nu mai avusese niciodată în mână, și nu se putu abține să nu se laude în fața fratelui său.

– Uită-te la înțelepciunea alegerii mele, spuse el, ținând în sus frunza cea mare de aur. Cât despre a ta, cum ar fi putut fi luată din orice copac, mă întreb dacă pasărea chiar a cărat-o atâta drum.

– Bunule cizmar, strigă pasărea, terminându-și felia de pâine, concluziile tale sunt mai curând răutăcioase decât curtenitoare. Dacă fratele tău este dezamăgit de data asta, eu voi pleca în aceeași călătorie în fiecare an și, pentru a răsplăti ospitalitatea voastră, cred că nu mă va deranja să aduc fiecăruia dintre voi ce frunză va dori.

– Dragă cucule, strigă Scrub, adu-mi tot una de aur.

Și Spare, uitându-se la frunza verde ca și cum s-ar fi uitat la bijuteriile coroanei, spuse:

– Asigură-te că mie îmi vei aduce tot una din copacul fericirii.

Și cucul zbură mai departe.

– Aceasta e sărbătoarea tuturor proștilor, și tocmai ziua ta de naștere, spuse Scrub. Cum ar putea un om să lase să-i scape o asemenea oportunitate de a ajunge bogat? Mare bine o să-ți aducă frunzele tale din copacul fericirii când vei fi sărac și fără de nici unele!

Dar Spare râse de el și răspunse cu proverbul care se referea la grijile care vin odată cu bogăția, până ce Scrub, supărat pe el, hotărî că fratele său nu mai este potrivit să trăiască cu un bărbat respectabil. Și, luându-și sulele, ațele și frunza de aur, părăsi coliba de lut și merse să spună povestea sătenilor.

Sătenii erau foarte uimiți de prostia lui Spare și încântați de bunul-simț al lui Scrub, mai ales când acesta le arătă frunza de aur și le spuse că pasărea îi va aduce câte una în fiecare primăvară.

Noul cizmar îl luă imediat în parteneriat; cei mai mari oameni îi trimiseră pantofi pentru reparat. Fairfeather, o doamnă foarte frumoasă din sat, îi zâmbea grațios și în vară s-au și căsătorit, având o nuntă fastuoasă, la care întregul sat a dansat, cu excepția lui Spare, care nu a fost invitat, deoarece mireasa nu a putut să suporte lipsa lui de minte, iar fratele său îl considera o rușine pentru familie.

Cât despre Scrub, s-a mutat cu soția sa într-o vilișoară aproape de cea a noului cizmar, aproape la fel de frumoasă ca a acestuia. Acolo repara încălțăminte pentru toată lumea și își făcuse o haină stacojie, și avea

câte o gâscă grasă la cină, la fiecare sărbătoare. Fairfeather, și ea, avea un șorț cu dantelă și funde frumoase albastre; dar nici ea, nici Scrub nu erau fericiți. Pentru a-și cumpăra grandoarea, frunza de aur fusese ruptă în bucățele și vândută părticică cu părticică, iar ultima se dusese cu mult înainte ca pasărea să se revină cu o alta.

Spare locuia încă în coliba de lut și lucra în grădina de varză. (Scrub luase câmpul de orz, pentru că era mai mare). Și în fiecare zi, haina lui devenea tot mai ponosită, iar coliba mai dărăpănată. Dar oamenii remarcară că nu era niciodată trist sau supărat. Și, minune mare, de la un timp, toți cei care căutau compania lui deveneau mai buni, mai bucuroși și mai mulțumiți.

De fiecare 1 Aprilie, cucul venea la ușile lor și aducea frunza de aur pentru Scrub și frunza verde pentru Spare. Fairfeather îl hrănea regește cu pâine albă și miere, pentru că voia să-l convingă să aducă două frunze de aur în fiecare an; dar cucul zbura mai departe, să mănânce pâinea de orz a lui Spare, spunând că nu era potrivită compania unor oameni așa de fini ca ei, și îi plăcea mai mult cuibul făcut de Spare în vechea colibă, unde putea dormita de la Crăciun până când venea primăvara.

Scrub își cheltuia întotdeauna frunzele de aur, în timp ce Spare le păstra pe ale lui.

Nu se știe câți ani au trecut așa, până când un oarecare mare lord, care era proprietarul acelui sat, sosi în apropiere. Castelul său domina mlaștina. Era vechi și solid, cu turnuri înalte și șanțuri adânci. Tot ținutul, cât puteai cuprinde cu privirea, aparținea acelui lord; dar el nu mai fusese acolo de vreo douăzeci de ani și, când venea, era mereu trist. Și avea un temperament foarte urât. Servitorii nu spuneau niciodată lucruri bune despre el, iar sătenii se îmbrăcau cu cele mai ponosite haine ale lor, ca să nu le mărească renta.

Dar într-o zi, la vremea culesului, lordul îl întâlni din întâmplare pe Spare, care culegea plante la izvorul râului, și intră în vorbă cu el. Cumnecum, nimeni nu poate povesti, dar din acel moment lordul uită de tristețe și melancolie. Uită de toate relele și începu să iasă cu nobilii la vânătoare, la pescuit, să să organizeze petreceri la castel, unde toți călătorii erau invitați și toți cei săraci erau bine primiți.

Această poveste stranie se răspândi prin Ținutul de Nord și o mare de oameni veni la coliba cizmarului. Oameni bogați care își pierduseră averile, săraci care își pierduseră prietenii, femei frumoase care îmbătrâniseră, persoane care nu mai erau la modă – toți veneau să vorbească cu Spare și, indiferent de problemele cu care veniseră, toți plecau acasă cu inima împăcată.

Cei bogați îi aduseră cadouri, cei săraci îi mulțumiră. Haina lui Spare încetă să mai fie ponosită, avea acum și șuncă lângă varză, iar sătenii începură să cugete că fusese totuși un om înțelept.

În acest timp, faima lui ajunsese și în capitală, și chiar la curtea regală. Erau o mulțime de oameni nemulțumiți acolo; și regele căzuse la grea supărare, pentru că o prințesă vecină, care avea în dotă șapte insule, refuzase să se mărite cu fiul lui cel mare.

Așa că un mesager regal a fost trimis la Spare cu o mantie de catifea, un inel cu diamant și cu ordinul de a apărea la curte imediat.

– Mâine este 1 Aprilie, a spus Spare, și voi merge cu tine la două ore după apusul soarelui.

Mesagerul înnoptă la castel, iar cucul veni la răsărit cu frunza din copacul bucuriei.

– Curtea e un loc frumos, a zis el, când cizmarul i-a povestit că trebuie să meargă acolo, dar eu nu pot merge; ei ar întinde lațuri și m-ar prinde. Așa că fii atent cu frunzele pe care ți le-am adus și dă-mi o felie de pâine de orz în semn de rămas- bun.

Spare se întristă că trebuia să se despartă de cuc, căci îi plăcea compania lui, și îi dădu o felie e pâine care i-ar fi rupt inima în două lui Scrub în alte vremuri, așa era de mare și de groasă. Și cosându-și frunzele în căptușeala hainei, trimise pe mesager înaintea lui la curte.

Sosirea lui provocă o mare uimire la curte. Toți se întrebau ce văzuse regele la un asemenea om obișnuit; dar și mai mare le fu mirarea când Maiestatea Sa se conversă cu el o întreagă jumătate de oră, când prințesa și cele șapte insule ale ei au fost uitate și s-a ordonat pregătirea unui banchet în cinstea tuturor.

Prințesele de sânge, marii lorzi și doamnele de la curte, miniștrii de stat, toți discutau cu Spare, și cu cât dicutau mai mult cu el, cu atât creștea bucuria în ei, așa că o asemenea mare schimbare nu se mai văzuse niciodată la curte.

Lorzii își uitară disputele, doamnele invidiile, prințesele și miniștrii își făcură prieteni printre cei de-o seamă cu ei, iar judecătorii nu acordau favoruri.

Cât despre Spare, avea o cameră numai pentru el în palat, și un loc la masa regelui. Unul îi trimitea haine scumpe, altul îi trimitea bijuterii frumoase; dar, în ciuda grandorii în care trăia, el încă mai purta haina lui cea veche și continua să trăiască la curtea regelui, fericit și onorat, făcându-i pe toți ceilalți fericiți și mulțumiți.

Cuprins

TEKEN
uploaded by Stef30

Moș Crăciun nu uită / 3

„Iarna de Fier" și bătrânul în zdrențe / 5

Poveste adevărată de Crăciun / 7

Omul de zăpadă cel nepoliticos
(După Mabel Marlowe) / 9

Pinul *(H.Ch. Andersen)* / 13

Noaptea Sfântă *(Selma Lagerlöf)* / 22

Cucul de la Crăciun *(Frances Browne)* / 25

„Când Bertie a ajuns acasă la bunica, a îmbrățișat-o cu putere și i-a spus că de acum încolo nu o să mai uite nimic. Și ghiciți ce a găsit sub pomul de Crăciun al bunicii! Un ciorăpel plin cu cadouri, numai și numai pentru el! La urma urmei, Moș Crăciun nu uitase de el și, din acea zi, nici Bertie nu a mai uitat nimic din ceea ce i se cerea să facă...“

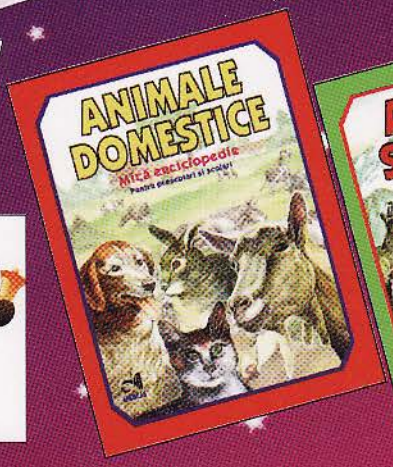

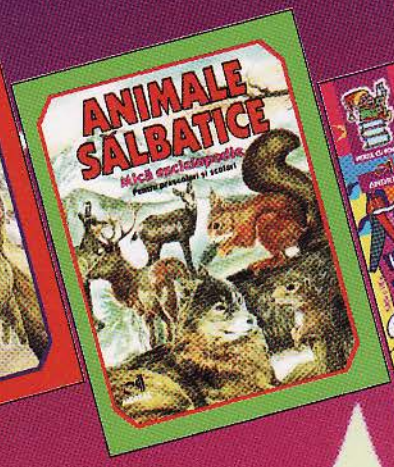

ISBN 978-606-8271-21-7

www.e

TEKKEN
uploaded by Stef30